

מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק [3] (פרק קי"א) "לשחוט תרנגולת שמטילה ביצי זהב"
אנחנו עוברים למחוז אחר שיהיה קשור היטב לעניין.

הבהרות יהיו בהמשך

שלומי ציער עומד בסוף התפילה שלו בבית הכנסת "יסודי התורה" מי שמסתכל עליו מהצד כשהוא שקוע כולו בתפילה חש בבירור כיצר מקיימים את "כל עצמותי תאמרנה מי כמוך" עיניו עצומות מצחו חרוש כולו בקמטי דביקות וידיו מתנענעות לד' רוחות השמים, משוכנע שמדובר באבך שהוא משכמו ומעלה, על אחד כזה אפשר לומר שאף הרהור חטא לא עבר אי פעם במוחו.

ואם תמוה יתמה הרואה... והלא לא כך היה עד לפני תקופה קצרה? זו אינה קושיא כלל. רב שלומי ציער הינו בעל תשובה אמיתי שמחדש ימי נעוריו כנשר, לאחר שקיעה בחטא אף הוא חידש את התפילה שלו בבית כנסת.

אמנם כבר חודשים רבים שאיננו מתפלל בשום בית כנסת, אבל לפתע אחזתו רוח הקדושה, הוא מחליט כי עליו לחזור למסגרת, הוא יהודי ירא שמים בתכלית ועליו לנהוג כפי שנהג בעבר, ואם כבר, אז הוא לא רק מתפלל מהשפה ולחוץ, אלא כולו אש להבה כפי שאומרים אצל החסידים א'כאך קעסיל (דוד רותח).

שבוע שלם עברה התפילה שלו ללא שום תקלה, עד לאותו יום.

משום מה לא מצאה דמותו החיננית חן בעיני אחד מהמתפללים, הוא ניגש אליו ואמר לו **בשקט אבל בעוצמה רבה:**

"כאן בבית הכנסת לא מתפללים עבריינים חוץ מליל יום כיפורים".

שלומי ברגע הראשון עמד מופתע, הא הסתכל על האבך שנראה אדם רגיל בלי תדמית קנאית, נדמה לו שראה אותו כבר ביום הראשון, מה אירע שלפתע החליט להציק לו?

אבל את שלומי לא מפחידים עם כמה מילים, הוא החליט, לא להתייחס אל אותו קנטרן, הוא המשיך את תפילתו בשלווה עצומה (כעובד ה' שלא נותן למפריעים להסיח דעתו מעבודת התפילה) כאילו לא אמרו לו מילה. ההקנטה שלא במקום, הוא יהודי ירא וחרד עוד יותר מהמתריס ומי הוא זה שיבוא לומר לו כי הוא חלילה וחס עברייני.

מספורי המגיד

אבל אותו קנטרן דאג שלמחרת יבוא עוד מישהו וימחה כנגדו על בואו להתפלל בבית הכנסת שלהם שמכובד מכל בתי הכנסת שבאזור. כשראה שלומי שההטרדה לא נגמרת. נעמד לטעון כנגד האברך השני שבייש אותו, על מה ולמה הוא מכנה לו שם כזה?

"המבייש פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא" הזהירו במאמר חז"ל מפורש.

"יונגערמאן (אברך) אתה מיתמם לך?! משיב לו האברך בתעצומות. כל העיר יודעת מה שעשית לצדיקה שלך לפני מספר חודשים, אתה גרמת לה לברוח מהבית כפליטה עלובה אתה השתלטת על ביתה שאיננו רכושך וממשיך את החיים, כאילו שום דבר לא אירע. ולא עוד, אתה מטריד את בן בכורך שעבר לחיידר טוב, כל זה כדי להכאיב לבת זוגתך, דרך כזו אינה מקובלת עלינו, אסור לאדם כזה מושחת שיתפלל אצלנו בבית הכנסת".

שלומי הבין שהסיפור שלו כבר נחלת הרבים, אי אפשר להסתיר דברים מהציבור משך זמן רב, יש כאלו שמתסיסים כנגדו כדי שיעזוב את בית הכנסת או שיעשה סדר בביתו ולא יותיר את קריינדי עגונה.

"אני מבקש ממך, לא להציק לי יותר, זכותי המלאה להתפלל איפה שאני רוצה ואין לך את הזכות לעצור אותי, זה לא הבית שלך הפרטי, בית הכנסת שייך לכל יהודי באשר הוא ומותר לכל מי שרוצה, לבוא לבית כנסת כשירצה. ואיש לא יאמר לו מה לעשות".

"אם אתה חצוף כזה, נדאג שהגבאים עצמם יגרשו אותך מבית הכנסת, נדאג להוציא עליך פשקווילים ופלקטים בכל חוצות העיר, בהם יהיה כתוב, באנגלית אידיש ועברית, שאסור לצרף אותך לשום דבר שבקדושה בשום בית כנסת, כי אתה עבריין גמור ואסור לצרף אותך למניין" השיב לו האברך השני שהיה נועז יותר מקודמו.

"אם תעז לעשות כזאת לא תוציא את שנתך" הזהיר אותו שלומי.

"אתה חושב שאנחנו נמצאים ב'סדום סיטי' בה ניתן לעשות כל מה שחושקים בלי שיהיה מקום לבית דין? יש לך טעות, נראה אותך ללחום בקהילה שלימה. אנחנו מודיעים לך שאם תדרוך שוב בבית הכנסת יהיו לך בושות וחרפות עד שתצטוך לברוח מהמקום".

כשראה שלומי שהמצב מתחמם הבין שעליו לסגת, מאותו יום התפלל בבית כיון שהוא אנוס גמור, לא מאפשרים לו להתפלל בשום מניין.

אבל זו רק צרה אחת, יש לו צרות נוספות, אין לו כמעט אוכל בבית, חשמל יש לו בשפע כאשר ראש הדסק דאג לחבר את הבית לרשת החשמל הוא גם דאג שהפריג'דר יפתח, הוא זרק לו פה ושם תשלומים על החשבון, אבל לא העביר לו כסף שיוכל לחיות כדבעי.

איך קורה כזה דבר כשהם חייבים לו שנה שלימה עבור העבודות שלו?

מספורי המגיד

הוא בעצמו סיבך את מצבו. מהרגע הראשון שביקש מראש הדסק שיתנקש במכוניתו של חמיו לוקה ברונפמן בצורה שרק תפצע אותו קלות כדי שייענש עבר רדיפתו אותו, גילה את פניו המכוערות של ראש הדסק שניצל אותו עד העצם עבור העסקה.

למעלה משבועיים נתן לו ראש הדסק להמתין למתן תשובה לעסקה שהציע לו כאילו שכח מה דובר. רק כאשר שלומי חש שהוא נמוג מרוב ציפייה, השיב לו ראש הדסק.

"אתה לא הסכמת שנחסל אותו בצורה פשוטה, כי אתה לא רוצה להרוג אותו, רק להסב לו נזק משמעותי, כולל פציעה קלה שתיראה כתאונת "פגע וברח" שלא קשורה אליך בכלל, ברם מבצע כזה הוא מסובך מאוד, אני צריך להשתמש בצוותות רבים מאוד, אם כך המחיר שלנו הוא \$30000 לא כולל מעקב אחרי סדר יומו של חמיק.

זה יכול לעלות לך יקר מאוד, כי ברגע שנעשה מעקב כזה עלול הדבר להחשידנו מאוד מעקב כזה מחייב שנהיה צמודים למקום, לזה אנו צריכים אנשים מקצועניים מאוד ואת זה אנחנו לא מוכנים בשביל מחיר כזה. לפיכך יעלה לך עוד \$15000 עכשיו תעשה חשבון אם זה שווה לך?" סיים ראש הדסק בצחקוק גס מאוד

"סליחה אדוני ראש הדסק הנכבד, זה נראה לי עושק גמור, בצורה כזו לא תישאר לי פרוטה אחת, אתם לוקחים את כל המשכורות שאתם חייבים לי ואני נותר עם כלום".

"טוב אתה יודע מה? יש לך אפשרות אחרת, ניתן לך שתי כתובות של מחסלים מקצועיים אחרים, תפנה אליהם ותשאל אותם כמה הם לוקחים עבור מבצע כה מסובך ומורכב כפי שאתה מעוניין".

"מי הם" הסתקרן שלומי, אולי עדיף להתעסק עם אנשים אחרים שלא ינצלו אותו כפי שראש הדסק מנצל אותו.

הכתובת הראשונה היא, אחמד עזריקי, סודני בריון שרק מראהו לחוד מביא לידי התקף לב, קח את הטלפון שלו ותשאל את המחירים שלו. אם הוא לא ימצא חן בעיניך, יש לי עוד אחד, מוצלח יותר ממנו, שמו איבראים חג'ג, מצרי שעוסק בחיסולים בסיטונאות, בדרך כלל יום או יומיים אחרי השיחה מסודר החיסול, תשווה את המחירים שלהם.

קח בחשבון שהם פועלים עצמאית, אין להם חוליות שלמות, כך שהם לא מוציאים כל כך הרבה כסף, אבל הסיכוי שהם יצליחו לעשות לך פעולה נקיה שלא תפליל אותך שואף לאפס, אז תעשה חושבים, האם חיסכון בכסף כשהמבצע הזה כמעט על בטוח יכניס אותך לסיכון גבוה מאוד שהאשמה תיפול עליך שווה לך, או פעולה נקיה כשלנו".

שלומי לקח את הכתובות ובירר את המחירים, התברר לו שגם שני הצדיקים יודעים את כוח הכסף, הם אמנם יותר זולים מראש הדסק, אבל ההבדל לא כל כך משמעותי עד ששווה להסתכן. מחוסר ברירה חתם על העסק עם ראש הדסק, אבל החליט שהוא בעצמו יעשה את המעקב אחרי חמיו [לשעבר], כך יחסוך הרבה כסף.

מספורי המגיד

מעקב קצר הראה לו ברורות שחמיו נעלם במפתיע מביתו, הוא לא נראה בשום מקום, זה הדאיג אותו מאוד, הא החליט לברר אם בראש השנה הוא ימצא ב'נר תמיד' אם גם באותו יום הוא לא ימצא אותה הוא כי ברח מהמקום, מי יודע אם לא הרגיש שחיוו הם בסכנה ולפיכך עשה פליטה.

כיון שחשש שאנשי נר תמיד יבחינו בו כשיתפלל במקום, ואם חמיו נמצא במקום הוא מיד יבין מיד ששלומי חתנו רוצה להתנקש בחייו. וזה הדבר האחרון שרצה שיקרה, החליט שהפעם עליו להתחפש.

כאלוף בתחפושות עטה לעצמו דמות זקן מקסיקני שבא להתפלל בראש השנה, למי אכפת מי מגיע הוא ידע שבותה שנה לא הציבו מכירת כרטיסים וכל מי שרוצה יכול להגיע, למי מפריע שיש איזה מקסיקני שבא להתפלל.

אבל הוא לא חשב שהתחפושת היא מטורפת לחלוטין. וכי לאיזה סוג מתפלל ידמה? היה עליו להתחפש לאמריקאי זקן שהוא חצי פארקאלאכטער (סנילי) שמגיע להתפלל, זה ממש לא היה מבליט אותו. זו הייתה השטות הראשונה שעשה שלא התאימה לאחד שעבד עד עתה עם הרבה לוגיקה.

בזה לא סיים את מסכת הטעויות שלו, הוא לקח עמו משקפת כדי לעקוב אחרי לוקה, זה בלט והדליק נורות אדומות, פסח שולביץ הרגיש שיש מתפלל שהוא בעצם בלש, הוא בא לעקוב אחרי אחד מהמתפללים שלו, אמנם לא היה לו מושג אחרי מי, אבל החשד כבר נוצר, וזה הכביד על העיקוב של שלומי.

לאחר שערך את המעקב שלו שגילה כי לוקה אינו מתפלל בנר תמיד, הבין כי הקורבן שלו נעלם מן האופק, הוא הרחיק נדוד השאלה להיכן? מעקב המשכי שעשה למעלה מחודש הביא למסקנה הסופית, לוקה נעלם לחלוטין מארה"ב מי יודע לכמה זמן, אין דרך לנקום בו, אם כך כל העסקה עם ראש הדסק בטלה, מעתה הוא מבקש את מלוא המשכורות שמגיעות לו על פי חוק.

לגודל הפתעתו ראש הדסק אינו חושב את העסקה כמבוטלת, ברגע שלוקה יחזור לארה"ב הם ימשיכו מהקטע בו נעצרו, הלכך המשכורות מעוכבות, עד שלא ייוודע לו סופית שלוקה מת מאיזו סיבה שלא תהיה, טבעית או בדוך אחרת.

מעתה ראש הדסק עושה לו טובה, הוא שולח לו טיפין טיפין את מה שמגיע לו, אם לא היה לו את חברו מיסטר איקס שריחם עליו והביא לו תלושי מזון (פוד סטמפס) שניתן לקנות איתם רק מוצרי מזון ואי אפשר להמירם לכסף מזומן, היה מת מרעב. אבל גם מיסטר איקס אינו מספק לו רק כדי חיות בצמצום.

יש לו ברירה להתחיל לאסוף נדבות כמו שנורר. אבל כבודו העצמי רב בעיניו, הוא מעדיף למות מרעב ולא להיראות אומלל ומסכן. הוא החיל על לוקה חמיו את כל

מספורי המגיד

הקללות שבתורה עם תוספות אישיות, אלמלי הוא לא היה שום עסקה עם ראש הדסק הוא היה מקבל את כל המשכורות שלו וחי בכבוד.

אבל ראש הדסק צריך גם לשלם יקר על התעללות בו תוך ניצול מחפיר, הוא רוקם במוחו כל מיני תוכניות, אחת יותר פרועה מהשניה, אבל הוא יודע שהוא נתון בידי ראש הדסק לשבט ולחסד, אין לו דרך איך לברוח ממנו, הוא כביכול קנה אותו קניין עולמי, אם ינסה לברוח מהארגון שלו אחת דינו למות, הוא יודע ומכיר את ראש הדסק שמסוגל לכל תעלול, הוא כבר שלח כמה וכמה ממתנגדיו למוות במיתות הכי משונות שיש, גם הוא הזהר שאין לו אפשרות לברוח, הוא נקט טריק (כפי שיסופר בהמשך) שימנע את בריחתו מהסינדיקט בשום דרך אפשרית.

שלומי מצלצל אל חברו מיסטר איקס ומזמין אצלו נסיעה למקום העבודה.

"אממ לא נעים לומר לך ידידי היקר, אך מהיום והלאה אני לא יכול להיות המתנדב שלך, קיבלתי עבודה חדשה ואני צריך לנסוע אליה והזמנים והמיקום שונים לחלוטין, אתה פחות או יותר כבר יודע את הדרך איך להגיע למקום, אז מה הבעיה? תצא שעה לפני הזמן שהיינו תמיד יוצאים כך תספיק להגיע בזמן".

שלומי מרגיש שהסיפור של מיסטר איקס אינו אמיתי, אבל הוא לא ידע להצביע איפה היא נקודת התורפה. מה הוא יכול לומר לחבר מתנדב שהיטיב עמו עד עתה בלי לבקש ממנו אגורה שחוקה, עכשיו עליו להסתדר לבד.

"אני מבקש ממך, פעם אחת אתה חייב ללכת איתי, כדי לראות שאני יודע היטב את המסלול".

"אוקי, אבל אני מבקש ממך, תשנן כעת את כל המסלול, כדי שלא אצטוך לחזור על כך, היום זה עולה לי על חשבוני, אבל מה לא אעשה לחבר טוב".

שלומי אתו יום עקב אחרי מיסטר איקס, הוא למד שיש כמה תחנות של עקיפות כדי לטרלל את העוקבים, הוא לימד אותו 5 מסלולים שונים, כדי להגיע למקום העבודה, שלומי היה בעל זיכרון מדהים ביותר, כל דבר שראה צילם במוחו, למד בקלות מדהימה את כל המסלולים השונים. הוא עשה שתי חזרות קרדינליות על כל המסלולים, עד שכבר היה משוכנע בעצמו, כי מעתה יגיע לעבודה שלו מכל מסלול "סוב וויי" (רכבת תחתית).

שלומי פחד שמיסטר איקס גם יתפטר מהעזרה שלו להביא לו פוד סטמפס (תלושי מזון) אך מיסטר איקס מצא לו את הזמנים לגייס עבורו את תלושי המזון, הוא גם הוסיף לו 100 דולר של תלושי מזון בשל ההוצאות הרבות שיש לו עתה כשנזקק לנסוע עצמאית.

מספורי המגיד

אבל שלומי מתקשה לעמוד בלוח זמנים, הנסיעות הן מורכבות וגם מסלול ההטעיות דורש זמן רב, הוא מאחר להגיע לעבודה ומקבל נזיפות מהמעביד מיסטר אקס וויי ראש הדסק שלא מתחשב בנסיבות שנוצרו שגורמות לאיחורים הרבים, הוא מקצץ במשכורת המקוצצת ושלומי חש שהוא כבר לא יכול יותר.

"אני מבקש העלאה במשכורת באופן דחוף, כי אם לא..."

"כי אם לא...תמשיך מתגרה בו ראש הדסק בעוקצנות.

"אטול את חיי שבלאו הכי כבר לא שווים הרבה ואתם תפסידו את עזרתי שמועילה לכם עד מאד. את זה לא תוכל למנוע ממני, אני יכול בכל רגע שארצה לעשות סוף פסוק לחיים האומללים הללו שאין להם שבריר של תקווה"

"ובכן חמודי המתוק יש לך טעות קטנה, גם בזה אתה מפוקח על ידינו במשך 24/7 אנו יודעים כל תנועה שאתה עושה ובשניה שתנסה ליטול את חיך נהיה במקום כדי למנוע ממך את התענוג הזה".

שלומי ידע כי לכל הפחות 85% ממה שראש הדסק אומר זו אמת, כל תזוזה שיעשה הם ידעו, השאלה אם יצליחו למנוע ממנו לקחת גלולת ציאניד, יש לו בבית 3 גלולות שרכש שנראות כמו תרופות רגילות, המוות הוא כה מהיר עד שגם אם הם יפרצו לביתו דקה אחרי שיעשה את מעשהו זה כבר יהיה מאוחר מאד, המוות יגיע לפני שיעשו לו שטיפת קיבה.

אבל פחד נפל בתוכו, אם הם יודעים את כל התוכניות שהוא עושה, מניין לו שהם לא ראו שרכש את הגלולות הללו, הלא הרכישה נעשתה אחרי שהם הפעילו את התוכנית שלהם שסוקרת אותו מכל כיוון ולא מותירה לו רגע של פרטיות.

אם כך יתכן שהם החליפו את הגלולות הללו לגלולות דמה, אם זה אכן אמת אין לו במה להתאבד, רק לבלוע את הלשון, במקרה הזה גם אם יחוש שעשה כן, המוות יהיה כה מהיר שהוא יקדים אותם.

אבל הוא עדיין לא מוכן כל כך מהר למות, כמה שרע לו, עדיין המוות יותר גרוע. הוא עדיין נותר יהודי שחי עם מושגים של שכר ועונש, בשמיים יש דיין ושופט שרק בידי הוא מסור, להמית את עצמו במו ידיו זה רצח כפשוטו והעונש על כך הוא גדול מאד. זה מה שמונע ממנו לעשות את המעשה הנורא הזה. ויש עוד סיבה פשוטה יותר שלומי לא רוצה למות, הוא פוחד למות גם אם משהו אחר ייטול את חייו ולא ייענש על מיתתו, הוא לא מוכן למות.

את כל החשבונות הללו יודע גם מיסטר איקס וויי האכזר, הוא יודע שהוא שליט על שלומי באופן מוחלט ואין לו במה לאיים עליו, השירות שהוא נותן לו מעולה והוא לא רוצה לשלם על כך רק פרוטות בודדות. כך הוא תמיד נצלן בלי מגבלות. שלומי הוא רק מיני 130 עבדים שנפלו ברשתו בכל מיני דרכים, את כולם ניצל בצורה מחפירה והתעשר

מספורי המגיד

עושר רב. היו לו חשבונות בנקים בכמה מדינות ובעיקר בשווייץ, מי היה מאמין על הבחור זב החוטם שהיה עני מרוד בילדותו לאן יגיע בבגרותו.

גם אם תמנע ממני להתאבד לא אעבוד בשבילך, למה לי לעבוד בשביל מי שרק מנצל אותי באופן מחפיר התרנגולת שמטילה ביצי זהב צריכה אף היא למזון, אתה מרעיב אותי עד כי בסוף אמות מרעב, בזה תפסיד את כל הרווחים ששי לך ממני, ברגע שתשחט את התרנגולת ביצי הזהב שלה יכלו. תחשוב על כך אם זה משתלם לך. התריע שלומי את ראש הדסק המרושע.

האם קלט והפנים את זה נראה רק אח"כ.

ממנחם י-ה- עד נח ימה.

"רגליו של אדם מוליכים אותו אל המקום שמתבקש".

"אבא אני רוצה היום לנסוע לים" ביקש-הפציר נחמיה בן ה-8 מאביו. "שכחת שאתמול היית בים? אי אפשר שבכל יום תיסע לים", הבהיר לו האבא, בצורה שאינה משתמעת לשני פנים.

"אבל היום מגיע לי לנסוע לים, היום הוא יום הולדתי ואני לא דורש דבר, רק לנסוע לים". עמד נחמיה על זכותו.

יום כ"ו מנחם אב תשכ"א, עת בין הזמנים, באותם ימים של פשטות ועוני, כל יציאה קטנה מירושלים הייתה אטרקציה של ממש. נהוג היה באותם ימים לנסוע ל"חוף בת ים" שם היה חוף נפרד כשר בו יכולים היו הירושלמים לטעום מעט מן הים.

התאגדו להם מספר ירושלמים וסידרו הסעה מאורגנת עבור תושבי השכונות הירושלמיות הוותיקות, מדי יום היה מגיע "לורי" [משאית מקרטעת שהוכשרה להסעה] וכך היו מטלטלים להם בני ירושלים ברכב זחל שבקושי נע בדרכים, אך השמחה הגדולה שהייתה לירושלמים כשטעמו את הים חיפה על הכל. באותם ימים נוהג היה רבי שלמה מנחם וינשטוק, אברך ירושלמי מסולא בפז, לעזוב מעט את החום הירושלמי המחניק, כשמדי פעם היה עושה תורנות בין ילדיו, מקפיד היה על התורנות כדי שהכל יינתן במידה ולא יחסר לאיש.

יום קודם לכן, נסע נחמיה עם אביו לים ונהנה מאד, כיון שכן החליט שגם למחרת הוא נוסע לים. אמנם ילד חכם הוא מאד ויודע כי אבא לא עושה פשרות והנחות, אבל "יום הולדת" שאני, הפעם דין אחר עמו ובצדק הוא מבקש.

מספורי המגיד

ברם האבא סבר אחרת, אמנם יום הולדת דבר חשוב הוא, אבל ניתן לחגוג אותו בעוד דרכים נוספות. אם יודע היה את הנולד, אין ספק שהיה לוחם על דעתו בלי פשרות ואם לפצות את נחמיה, הוא היה כבר מצא את הדרך. ברם משמים סיבב מסבב הסיבות, כי נחמיה יצליח לקבל את מבוקשו.

נחמיה היה ילד חינוכי מאד, עם חיוך כובש שאי אפשר היה לעמוד מולו, כל רואהו היה נמוג מחיוכו. אבל עוד כוח נוסף היה לו, כוח הבכי, כשנחמיה היה בוכה איש לא היה יכול לעמוד מול בכיותיו, היו אלו בכיות כאלו טהורות שיוצאות מעמקי הלב, עד שמי יכול לעמוד מולם?

נתן נחמיה את קולו בבכי והיה קולו מהלך עד קצה השכונה השקטה. לא רחוק מהבית גרה שכנה שאהבה לבחוש בכל מקום שלא התבקשה, כששמעה השכנה את קול הבכי לא יכלה לעמוד מולו, היתכנו בכיות כאלו אחרי החורבן?

היא זיהתה את מקור הבכי והבינה נחמיה הוא זה שבוכה, היא זכרה כי האמא של נחמיה נסעה יום קודם לכן לבית הבראה, מי יודע אולי נחמיה סובל וצריך עזרה, היא מיהרה לבית ודפקה בכל כוחה על הדלת. ר' שלמה פתח לה את הדלת ושאל למבוקשה.

"שמעתי את נחמיה שלך בוכה מאד, על מה ולמה הוא בוכה?"

"הוא רוצה לנסוע לים, ברם הוא כבר היה אתמול בים ואין בדעתי לקחת אותו" סיים את דבריו ועמד לסגור את הדלת.

ברם השכנה לא הייתה מוכנה לוותר על מעורבותה.

"מה זאת אומרת נסע אתמול לים, ואז? ... אם הילד בוכה כל כך צריכים לשמוע לו!" פסקה את פסוקה.

ראה ר' שלמה, כי עלול הוא להתווכח עם שכנה וזכר את דברי התנא במסכת אבות "אל תרבה שיחה עם האשה", אם כך יקח את נחמיה ובלבד שחלילה וחס לא ירבה בדיבור שלא לצורך.

וכך הצליח נחמיה לנסוע אל הים, לא היה ילד מאושר ממנו באותו רגע.

כשהגיעה ההסעה, עלה ר' שלמה מנחם עם נחמיה ואחיו משה פנחס בן ה-11 ע"ה, אחרי טלטולים רבים הגיעו אל הים. כבר ברגע הראשון גילו כי הים גבה גלי, דגל אדום תלה ברקע והמציל הודיע לכל המתרחצים כי הרחצה עלולה להיות מסוכנת ומוטב לשהות על החוף. מי שבכל זאת רוצה לרחוץ בים, עליו להיות ממש רק בתחילתו ולא להרחיק למקום בו עלולות להיות מערבולות.

מספורי המגיד

ר' שלמה הודיע לנחמיה החמוד, כי לא יתן לו ללכת אל הים, באשר הוא ילד קטן, משה פנחס רחץ רק על שפת הים, ילד נבון הוא ומבין כי אסור להתרחץ במקום מסוכן, האבא סמך עליו כי לא ילך עמוק, אבל נחמיה הוא קטן ושובב ועליו לשהות בסמוך לו.

וכך נותר נחמיה על החוף יחד עם האבא, החוף היה נעים וחמים, החולות והטלטולים שעבר גרמו לו לחוש לפתע עייפות חזקה, הוא נאבק עם שר השינה עד כמה שרק היה יכול, אך שר השינה לא נתן לו וכעבור מאבק מתיש תפסה אותו תנומה.

את הרגע הזה בדיוק ניצל נחמיה, הוא ראה את האבא ישן, עתה יכול הוא קצת לטעום את טעם המים, הוא רק יטבול את רגליו במים החמימים ויניח לגלים להשתעשע עמו.

הוא נכנס למים, אבל עוד בטרם הספיק ליהנות מהם, לפתע הגיעה מערבולת חזקה ונחמיה הקט הסתבך בה, המים היו כה חזקים, עד שתוך שניות הוא נגרף כמו נוצה קלה, בתוך המים החזקים שהוליכו אותו פנימה.

המציל שעמד במקומו הבחין תיכף איך ילד קטן מסתבך במערבולת, הוא נכנס לחסקה שלו והחל להתקדם לכיוון הילד, ברם הגלים היו כל כך חזקים, שעוד לפני שהתקרב אליו כבר נעלם נחמיה מהאופק.

מהומה גדולה אירע על גבי החוף, ר' שלמה ניעור מתנומתו, הוא שומע כי ילד ירושלמי נעדר, לבו הולם בקרבו, מי יודע מה עם נחמיה? הוא התרוצץ אנה ואנה וקרא לכל מי שרק יכול, לברר האם הוא ראה את נחמיה בנו, אך איש מהם לא ידע לומר לו על כך דבר.

מרגע לרגע התברר, כי נחמיה נעדר, איש לא ראה אותו מרגע שנכנס למים, גם משה פנחס הבחין בו כשנכנס למים, אבל מעבר לזה לא ידע לומר מאומה.

וב"ב ים" בבית ההבראה, יושבת האמא שפרה ע"ה היא שומעת כי ילד ירושלמי נעדר רח"ל זה כמה שעות, לבה אמר לה כי זהו הוא בנה, היא לא ידעה בדיוק מי מהם, אבל יודעת הייתה בבירור כי רח"ל אחד מילדיה בסכנה איומה. היא החלה לבכות ולומר פרקי תהילים והתחננה לפני הבורא כי ישיב אליה את כל ילדיה.

לא עבר זמן רב, בו שיכלה את בתה פייגא ציפורה ע"ה שלקתה בפוליו בגרונה ולאחר 24 שעות הלכה לעולמה ועתה מי יודע מה עומד להתרחש, היא לא ידע האם האם התאום שלה, משה פנחס עדיין בחיים, לבה עמד לפקוע מרוב כאב, ליבה ניבא כי התאום שלה אכן לא יאריך ימים [ואכן כמה עשרות שנים אח"כ,

מספורי המגיד

בכ"ב כסלו תשנ"ד נפטר ר' משה פנחס ז"ל באופן פתאומי ביום הפטירה של תאומתו, כשהוא משאיר אחריו אשה וילדים שעדיין לא נישאו לאיש].

כל הלילה התרוצץ ר' שלמה על שפת הים והתחנן לפני כל מי שרק יכול, לעזור לו למצוא את נחמיה, כאיש מאמין ניסה לגבור על תחושת היאוש המאיימת, כי כל עוד לא רואים בעליל צריכים להאמין, כי חסדי השי"ת ישיבו לו את הבן האבוד, רק למחרת פלט הים את גופת נחמיה ז"ל והאב האומלל זיהה בבירור את נחמיה.

באותו רגע עמדו ההורים והצדיקו עליהם את הדין, האמא הצדקת אמרה: את השם נחמיה נתתי בעת שנולד בכ"ו מנחם אב כדי שיהיה למנחם מאת ה', אך לצערי הרב השם הצדיק את עצמו בשנית, ביום הפטירה הטררגי כאשר נח ימה. יום כו"א הוא לנו לנצח.

לא הכרתי את אבי הצדיק מהתקופה שלפני הטביעה, אבל שמעתי מהאחים שלי הגדולים שהוא היה אדם שמח מאד וידע לומר הרבה ווארטים, אבל לאחר האירוע השתנה מאד, הוא נעשה אדם רציני מאד וכל מילה שלו הייתה מדודה כסלע.

אבי זצ"ל נשא איתו אחריות כבידה על המאורע שהיה תחת השגחתו, שנים ייסר את עצמו שלא עשה את המוטל עליו כאבא, אם לא היה עוצם את עיניו באותם רגעים אולי יכול היה הדבר להימנע.

אמנם כאשר נגזר דבר מהשמים לא יוכל איש למנוע זאת כפי שרואים בגמ' בסוכה, אבל זה לא פוטר אותו מאחריותו הכבידה בגדר "מגלגלים חובה" לפיכך בכל ליל שבת כשהיה עושה קידוש היה לפתע ממרמר בבכי עז, מראהו של נחמיה היה צף מול פניו ולא היה יכול להירגע.

באותו זמן אמא ע"ה הייתה זו הגיבורה שלא נתנה לאבא לשקוע בבכי, "סיא שאבעס מ'טאהר נישט יאמערן" (שבת כעת ואסור לקונן).

כך זה היה במשך תקופה ארוכה, עד שאבי זצ"ל התחזק וחזר לעצמו. אבל אישיותו השתנתה, הוא כבר לא היה בעל חוש הומור כבעבר אלא רציני מאד.

לכותב השורות שיחי' לאורך ימים ושנים יש זיכרונות מאותם ימים, למרות שהיה אז רק בן חמש שנים ולא השכיל להבין מהי פטירה, אבל נותרו אצלו זיכרונות עמומים מעת השבעה. לפתע הבית מתמלא באנשים שנכנסים ויוצאים, אני זוכר

מספורי המגיד

את אמא ע"ה חוזרת מהלוויה כשהיא קורסת ומתעלפת בחצר הבית. זיכרונות אלו לא נשכחו ממני למרות שעברו מאז 64 שנים.

עוד פרט אני זוכר, אני אישית מאד התגעגעתי אל אחי שהיה אהוב עלי מאד, כמעט חצי שנה הייתי קם פעם או פעמיים בשבוע לחפש את נחמיה אחי, האם כבר חזר מבית ים, האחים הגדולים סיפרו לי שהוא נשאר בבית ים ועומד להגיע, כיון שהייתי רק בן חמש קיבלתי בתמימות שהאחים לא משקרים לי לא הבנתי למה זכה להישאר כל כך הרבה זמן באיזה בית הבראה מה היית הזכות שלו מעל כולם אבל זה מה שקלטתי, הם אמרו לו בכל פעם תראה שעוד מעט הוא יגיע, חצי שנה לקח לי לקלוט כי נחמיה כבר לא יגיע רק לתחיית המתים.

פרט נוסף שנזכרתי בו בדיוק אתמול, אבי זצ"ל שמר בקפדנות את היארצייט אבל לא אבה לקחת עמו איש למקום, הוא עלה בגפו (אולי גם אמא הייתה שם את זה לא ביררתי) אבל אותנו לא רצה לקחת אפילו את הגדולים. טעמו ונימוקו עמו, אך לא סיפר לאיש, הוא היה שתקן גדול ומה שלא רצה לספר לא היה שייך להוציא מפיו.

יום אחד לפני כארבעים שנים, בעת שהתגוררתי בקריית הרב אברמסקי שלב ב' באשדוד קבעתי את תפילתי בבית הכנסת של כ"ק האדמו"ר ממעליץ שליט"א, זכורני שהוא ביקש ממני להצטרף לטנדר של כחמישה עשר אברכים כדי לעלות על קברו של אחד מקרובי משפחתו, כיון שכבודו של הרבי היה מאד גדול בעיני הסכמתי לזה מיידית, יצאנו אחרי התפילה לאחר אכילת שחרית אל הר המנוחות עלינו אל הקבר, הרבי שליט"א החל לומר את פרקי התהילים שנאמרים תמיד על קבר המנוח, אבל הוא לא אמר בכך ד', הוא הוסיף מדיליה עוד כמה וכמה קאפיטלאך של תהילים. לא החזקתי ראש והתחלתי לצאת קצת לטייל במרחבי הר המנוחות משתדל לשמור קשר עין לא להתרחק מהקהל.

לפתע אני רואה לנגד עיני חלקה בה אין מציבות, שאלתי אדם שהסתובב במקום מה פשר הדבר? הוא הסביר לי שזו חלקת ילדים צעירים מאד ולכן לא עשו להם מציבות. באותו רגע חשבתי על אחי נחמיה ז"ל נזכרתי שזה בדיוק יום הפטירה הטרגי שלו כ"ו במנחם אב, אולי תהיה לי הזכות לעלות על קברו, לא ידעתי שלקחתי סיכון שכן ישנן כמה חלקות ילדים, אבל למזלי הטוב בדיוק חלקה זו הייתה החלקה בה היה טמון נחמיה ז"ל כיון שהיה כבר בן 8 שנים התעקש אבי לעשות לו מציבה והוא היה היחיד שהייתה לו מציבה והמילים עליה היו ברורות, התרגשתי מאד, זו לי לראשונה לעלות על קברו של אחי ז"ל,

באתו רגע נפל במוחי רעיון, הרי ישנם כבר חמישה עשר אברכים אולי אבקש את הרבי ממעליץ שליט"א שיעשה עמי חסד ויעלה גם על קברו של אחי ע"ה

שבדיוק ביום זה יום השנה, הרבי הסכים לכך במאור פנים, ותיכף לאחר שגמר את כל הקאפיטלאך שהיה לו לומר במקום הלך עמי עם כל האברכים אל קברו של אחי, הוא אמר את כל סדר פרקי התהילים שאומרים על אדם מבוגר ואמר קדיש לעילוי נשמתו.

לאחר שיצאנו עלה במוחי רעיון במקום לחזור לאשדוד אני ארד בגבעת שאול ואלך לבית הורי כדי לספר לאבי ז"ל כי בדיוק ביום היארצייט היה מניין על קברו. כשסיפרתי זאת לאבי מאד התרגש עד כדי דמעות. לאחר מיכן אמר לי כי כמעט אף פעם לא היה מצב שיאמרו קדיש עליו כי קשה היה למצוא באותו זמן מניין שלם, והנה כעת היה מניין מרווח בדיוק ביום היארצייט, ראיתי שעשיתי בזה לאבי נחת רוח גדולה, הוא מאד הוקיר והעריך את המעשה שהיה לעילוי נשמתו.

יהיה זכרו ברוך.

<http://mevaser-tov.ru/index.php/he/the-maggid>